

Το άλογο και το σπουργίτι

Μια παγωμένη μέρα του χειμώνα ο βοριάς φυσούσε μανιασμένα. Τα χιόνια είχαν σκεπάσει τα βουνά, τους κάμπους και το χωριό. Τα μικρά σπουργίτια πετούσαν στα κλαδιά των δέντρων και στις άσπρες στέγες των σπιτιών χωρίς να βρίσκουν κάτι να φάνε και πεινούσαν. Όλα τα ζώα, στο αγρόκτημα του κυρ Νίκου, κλεισμένα στο στάβλο, μα-σούλαγαν την τροφή τους φυλαγμένα από το κρύο. Ένας μικρός σπουργίτης τρύπωσε στο στάβλο και πήγε κοντά στο άλογο.

–Μ' αφήνεις να φάω κι εγώ λιγάκι απ' το κριθάρι σου; Ρώτησε διστακτικά.

Το άλογο χλιμίντρισε και κούνησε απαλά την ουρά του για να μην τρομάξει το σπουργίτι.

–Φάε όσο θες, έχει αρκετό και για τους δυο μας, απάντησε.

Το πεινασμένο σπουργιτάκι πλησίασε στο κριθάρι και άρχισε να τρώει παρέα με τον καινούριο φίλο. Όταν χόρτασε για τα καλά, πέταξε χαρούμενο, τιτιβίζοντας στο άλογο:

–Φίλε μου, σ' ευχαριστώ! Ποτέ δε θα ξεχάσω την καλοσύνη σου!

Ο παγερός χειμώνας τέλειωσε και ήρθε η άνοιξη και μετά το καυτό καλοκαίρι. Μια μέρα που ο ήλιος έκαιγε και δε φυσούσε ούτε πνοή ανέμου, το σπουργίτι είδε από μακριά το φίλο του το άλογο, κάτω από ένα δέντρο, να κουνάει πέρα δώθε την ουρά του για να διώχνει τις μύγες, που το ενοχλούσαν και δεν το άφηναν να ξεκουραστεί.

Η χάρη θέλει αντίχαρη, σκέφτηκε το σπουργίτι. Ήρθε η ώρα να ανταποδώσω στο φίλο μου το καλό που μου έκανε το χειμώνα. Άρχισε λοιπόν να πετάει γύρω από το άλογο και να καταπίνει τις μύγες.

–Να 'σαι καλά, φίλε μου, ήμουν τόσο κουρασμένο από τη δουλειά στα χωράφια μες στο λιοπύρι και ήρθες εσύ, ο τοσοδούλης, να με ξεκουράσεις, είπε ευχαριστημένο το άλογο.

